

La polla de Sebastià Alzamora

Jordi Graupera

No en tinc proves, però sospito que en Sebastià Alzamora té una bona polla. No dic grossa, ni gruixuda, ni ferma. Dic bona. Ho dic perquè estic convençut que la seva darrera novel·la l'ha escrit amb la fava. I és una gran novel·la.

No n'he llegit cap crítica, ni hi tinc cap interès, però estic convençut que no deuen ser gaire bones. Als crítics d'aquest país no els deu agradar que el Sebastià els passegi la cigala per la cara amb aquesta potència i, de fet, quan n'he parlat amb d'altres escriptors i lletraferits diversos, he vist una carassa d'escepticisme prou significativa deformant-los l'expressió. Sí, escriu bé, és potent –vénen a dir– però aquesta novel·la és en el millor dels casos una palla mental, una explicació del món pervers d'en Sebastià, una lleterada pornogràfica sense

Als crítics d'aquest país no els deu agradar que el Sebastià els passegi la cigala per la cara amb aquesta potència

aturador, una concessió a l'estirabot d'un escriptor benmenjat i benbegut, mimat per l'establishment de tots els colors. Un provocador a sou, com qui diu. Bé, jo no dic que la polla del Sebastià no impressioni, i no faci desconfiar; però el que crec que no veuen els profetes del contingut serà és que en Sebastià més que una palla mental, el que ha perpetrat és una bona enclada, o si ho prefereixen, una penetració en tota regla.

No explicaré l'argument, que poden trobar a la contraportada del llibre, i donaré per descomptada la solvència narrativa de la història que explica –ofici, en té–. Em deturaré només en dos aspectes essencials de la novel·la. Primer, el complement circumstancial de temps: l'acció de la novel·la es desplega “després de les onades”. Les onades apareixen com un moment apocalíptic anterior, un vòmit aquós de la natura que ho ha arrasat tot, en particular la Catalunya dels ploramiques que fan nyu nyu nyu. La Barcelona resultant, la que fa d'escenari del jove escriptor Faust, és una ciutat de runes i líquens, hi plou a bots i barrals permanentment i tot fa olor de resclosit, d'humit. El sexe postonades és el fil conductor en la ment malalta de Faust, d'en Sebastià i del Maligne, si és que no són el mateix. Un sexe gairebé caníbal, desesperat, angoixat: una mena d'ànsia originària de conquerir, passada pel filtre de totes les decadències: els escenaris, l'art, la música, les converses, els pensaments, tot, fa d'eco d'aquesta decadència que no és dolça ni eutanàsica; és tenebrosa i taquicàrdica. El millor del cas és que per a aquest futur a en Sebastià no li ha calgut inventar una cultura; n'ha tingut prou amb la present.

I segon, el retorn a una teologia erma. Al bell mig de la novel·la hi ha una conversa ontoteològica entre el jove escriptor sense polla Faust i uns personatges que li han robat el nom a Guillem d'Ockham, Duns Escot, Enric de Gant i Diòtima, enmig d'una orgia de sexe en grup perpetrat per seguidors del Maligne, disfressats de superherois, mentre es foten *farlopa* i èxtasi. Em costa d'imaginar una escena més fidel a la situació d'alguns cercles de la cultura catalana. Però el que em sembla un gran encert és l'ús de la teologia en la conversa. L'absència de subtilesa en l'ambient barceloní, la brutalitat amb què les nits catalanes d'avui fan passar contractes editorials, mamades sota la taula, addiccions inconfessades, cinismes que se celebren amb copes de xampany i sectarismes polítics àmpliament regats amb el do de la subvenció; fa pensar que l'única conversa que es té, l'únic que s'està dient fins a l'exasperació és el mateix que es dirien Guillem d'Ockham i el Gran Cabró si es possessin a discutir sobre si el mal és causa de Déu o un error de Déu. El gran teatre de la inutilitat. La gran orgia de la banalitat.

Aquesta novel·la no agradarà als lectors que busquen només destreure's amb el verb alegre d'en Sebastià Alzamora, i potser farà arrufar el nas als puristes de les formes, que diran allò de la provocació per la provocació. Però en Sebastià Alzamora em va dir un dia una sentència (ell la va aplicar a Baltasar Porcel) que avui puc aplicar sense recança a la seva novel·la: “Un bon escriptor és aquell que, després de llegir la seva obra, et fa venir ganes de viure”. *La nit de l'ànima*, Proa Edicions.

Il·lustració: Oriol Malet